

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Loca Infesta,|| Hoc est:|| De Infestis,|| Ob Molestantes||
Daemoniorvm Et Defvncto-||rvm Hominvm Spiritvs,
Locis,|| Liber Vnvs.||**

Thyraeus, Petrus

Coloniae Agrippinae, 1598

VD16 T 1247

Cap. LXXIX. An alieni Restitutione, per viuos defunctorum nomine facta
ipsi defuncti iuuentur?

[urn:nbn:de:hbz:466:1-61332](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-61332)

sione suscipitur; eadem ratio, quæ Eleemosynæ; quàm seruus nequam pro Domino facit. Dum seruus de pecunia Domini sui facit eleemosynam; opus illud propriè domini est, non serui: quocirca malitia ministri non vitiat opus. At dum subditus *ieiunat*; opus subditi est; non domini.

CAP. LXXIX.

An, & quomodo, alieni restitutio, piè defunctorum Spiritus iuuat: & viuentes ab ipsorum infestatione liberet.

Inter suffragia, quibus defunctorum Spiritus illi, qui purgantur, iuuantur, etiam *alieni Restitutionem* posuit S. Brigitta Virgo. Sed si rem exactius discutiamus, inuenimus quidem illam omnino ad salutem esse necessariam, veruntamen inter Suffragiorum genera, quibus defuncti iuuantur, propriè reponendam non esse.

Prius illud primò B. Augustini sententia manifestum est; *asferentis Peccatum, nisi restituatur ablatum, remitti non posse.* Tum etià inde colligitur, quod aliena restituere, non est pro peccato. quod iniqua oblatione in Deum admissum est, Deo satisfacere; sed à peccandi libidine desistere. quousque enim, quod possum, & iure restituere debeo, non restituo; in Dei & proximi offensa semper persisto. Quocirca quemadmodum ad vitam æternam omnino necessum est, vt à peccato desistamus; ita, vt aliena dominis suis restituamus.

Inter Suffragia verò defunctorum illam numerari non debere, vel ex iam dictis manifestum est. Quis idcirco animas defunctorum à pœnis, quas iustissimas sustinent, eripi dixerit, quod à consuetudine peccandi cessent viuentes?

Alia Suffragiorum genera hoc nomine mortuos iuuare videmus; quia pietatis quædam sunt opera, quæ ex commiserationis affectu, liberè à viuentibus in defunctorum gratiam suscipiuntur. At *Restitutio* non liberè suscipitur. prorsus est necessaria. Et suscipitur, non commiserationis affectu erga pauperes; sed ne ipsi viuentes, si sibi hac in parte desint, dispendium salutis irreparabile patiantur.

Et quid est, ob quod defunctis illam prodesse, dici debeat? Vel enim ipsi, cum viuerent, *aliena restituere* non potuerunt

potuerunt: & omni culpa, atque reprehensione vacant. Vel potuerunt; sed *estituere* noluerunt; & salutis iacturam fecerunt. Vel hæredibus suis, quantum in ipsis fuit vt p. & mortem restitueret, mandauerunt: atque hic si *estitutio* secuta non est, omnis hæredum, non defunctorum culpa est. Quod si negligentius tandem hæredibus mandauerunt; & negligentia mortis fera non fuit; ipsa non *restitutione alieni*, quæ per hæredes fit; sed purgatorio igne expiabitur.

6. Si *alieni Restitutio* illos, vt dicitur, à purgatoris pœnis liberaret; nonne omnino tam diu purgatoris pœnis detineri dicendum est, quam diu *Restitutio alieni* facta non fuerit? Quid verò, si nunquam fiat? semper propter aliorum negligentiam infelices erunt, piè in Christo defunctorum Spiritus? Quis credat?
7. Rursus, si *alieni Restitutio* iuuat; nonne statim, vt illa facta fuerit, à pœnis eripientur? Quid verò, si negligentia maiorem pœnam mereatur? Etenim pro ratione peccatorum atque negligentia; purgatorias pœnas, à defunctis exigi dubium nullum est.
8. Est hæc purgandorum Spirituum conditio, vt quas sustinent, pro suis delictis & erratis, pœnas sustineant iam vero, quòd *aliena* post ipsorum mortem non *restituuntur*; non ipsorum, sed hæredum; & quorum est extremam voluntatem exequi, delictum est, & peccatum.
9. Sed ad viuos dicuntur quidam rediisse, & *alieni Restitutionem*, que ipsorum culpa contracta fuit, persuasisse. Sit hoc ita, veruntamen persuaserunt non tanquam sibi profuturam; sed tanquam viuentium bonum.
10. Neque hoc mirum videri debet. Cùm enim boni sint Spiritus, & viuentium salutis amantes, qui redeunt; vt viuentibus bene fit, & vt malum non patiantur, omnino petere credendum est; Quocirca & inter alia *alieni* possunt *Restitutionem* vrgeri; præsertim apud eos, quibus viuentibus peccati occasionem aliquam se dedisse iudicauerint.
11. Interim tamen, nec hæc eorum admonitio, quemadmodum nec ipsa *alieni Restitutio*, pœnarum aliquod subleuamen est. Nihil eorum, quæ defunctorum Spiritus agunt, ipsos releuat. Bene pati possunt: bene agere, quo vel sibi, vel aliis quippiam mereantur non possunt. Quemadmodum nec pro se, nec pro aliis facere possunt satis.
12. Vnum in *alieni Restitutione* fortassis est, quod ipsos iuuat: hoc tali.

scilicet, si ipsa pietatis studio ab hæredibus fiat, atque cum desiderio, ut iis, quorum nomine fit, bene fiat; & à miseria, in qua sunt, eripiantur. Hic pietatis affectus, quædam quasi viuorum pro defunctis Oratio est; cuius magnas ad Spiritus subleuandos esse vires, superius demonstratum est Capite 75.

CAP. LXXX.

An & quomodo inuentur purgandi Spiritus peregrinationibus, quas viuentes ipsorum causa persoluunt.

Equitur, ut quid de Peregrinationibus, quas defunctorum Spiritus aliquando postulant; & quibus ipsi dum viuerent, se obligarunt, sentiendum sit, definiamus: atque, Vtrum ita illæ necessario à viuis, in defunctorum gratiam suscipiendæ sint, ut nisi persoluantur, optata requie perfrui nequeant, ostendamus.

Primum hic certum est *Peregrinationum usum antiquissimum esse.* Nam & Apostolorum temporibus (ne ulterius progrediamur) viguerunt: & Apostolorum exemplo confirmantur. Sanctissimus Martyr Ignatius, ad B. Ioannem Euangelistam scribens, ipsum plurimum obtestatur, ut sibi liceat *petere Hierosolymam, visendorum Sanctorum causa.* Clemens Romanus, tertius post B. Petrum Pontifex, & eiusdem egregius discipulus, (lib. 7. Recognit.) testatur se, unâ cum Sanctissimo Petro, *Sancto um sepulchra v. s. i. s. s. e.* Et iter D. Pauli, quod *Hierosolymam suscepit*, ut ibidem Pentecosten celebraret, (Act. 20) egregiè, si D. Hieronymo fides habenda (Epist. 7. ad Marcellam) *Peregrinationum usum commendat.*

Deinde certum est, *et celeberrimum earundem usum existisse.* Probant hoc iam dicta; sed in primis Christi exemplum, qui unâ cum parentibus, secundum consuetudinem, *Hierosolymam dicitur ascendisse*, cum annorum esset duodecim: & eorum, qui omnibus temporibus floruerunt. Neque enim *vlla ætas fuit, quæ Peregrinantium exempla non suppeditat.* Nos in singulis, unum proferimus, aut alterum. *Prima* suppeditat, quos iam recensuimus, Petrum, Paulum, Clementem, atque Ignatium. *Secunda* Origenem, qui teste Eusebio, lib. 6. cap. 11. *Romam, & D. Alexandrum, qui Hierosolymam est peregrinatus*, ut habet Hieronymus de Viris illustribus in Alexandro. *Tertia* Constantinum, atque eiusdem matrem Helenam, quorum